

Full diocesà

11 de setembre del 2016

p4 — Jubileu de les Famílies

p6 — Franz Marc i l'art abstracte

2016

18 de Setembre

HORARI

10:00 Acollida al Seminari

10:30 Tallers

per xics i grans (Victor Küppers-coach)

11:30 Gimcana familiar

13:30 Pícnic

dinar familiar on cadascú porta el seu àpat

15:00 Festival espectacle

17:00 Aplec a la plaça de la Catedral

17:30 Eucaristia a la Catedral

presidida pel Sr. Bisbe

JUBILEU DE LES FAMÍLIES

Dia de la Catedral i Jornada Diocesana

«Us asseguro que al cel hi haurà més alegria per un sol pecador convertit...»

Diumenge XXIV de durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

(32,7-11.13-14)

Salm responsorial

Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.
(Salm 50)

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

(1,12-17)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les norantanou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se.» I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

(15,1-32)

«Li agraeixo que
m'hagi considerat
prou fidel per a
confiar-me un
servei...»

Veniu, celebrem-ho...

Josep Molist i Rifà, prev.

En el conjunt dels textos bíblics d'aquest diumenge hi trobem la tipologia que caracteritza la pregària cristiana: la intercessió de Moisès (primera lectura), la petició de perdó del salmista (*Miserere*) i l'acció de gràcies de sant Pau (lectura de l'apòstol). En el passat, la impaciència havia conduït el poble jueu a la idolatria. El vedell d'or podria haver estat el pedestal de la divinitat pagana de les tempestes. El present —Crist— porta al retrobament dels qui «van a la seva».

En aquest sentit, les paràboles són, ja en si mateixes, un esdeveniment narratiu en la imaginació dels qui les escolten. I, de fet, Jesús mateix es converteix en la «paràbola» del Regne de Déu.

El vincle que uneix els dos relats parabòlics de l'evangelí d'avui es troba en la seva conclusió («Veniu, celebrem-ho»), il·lustrada per la celebració festiva que conclou la tercera narració, la del fill pròdig. Aquesta expressió-invitoria podria haver estat presa de l'àmbit litúrgic, perquè la celebració litúrgico-festiva sempre és amarada d'agraïment. Més encara quan el cor de l'home ferit es deixa «re-acollir» per aquell que no l'ha deixat mai d'estimar. Aleshores, l'agraïment esdevé l'expressió més genuïna del guariment d'aquella fragilitat inconscient dels homes i de llur experiència psico-afectiva en el moment en què són restituïts a la dignitat baptismal (significada per l'anell i el vestit nou imposats al fill petit). Aquest és el motiu pel qual l'alegria més gran es troba —paradoxalment— en el guany de l'u per cent. Perquè el Regne de Déu no es regeix per criteris estadístics ni econòmics.

La imatge

El retorn del fill pròdig (1773).

Déu vol fer-nos participar de la seva pròpia vida, ens reconeix com a fills, ens estima i vol el nostre bé. Pecar és posar resistència a l'amor de Déu, és fugir de la casa del Pare, és abdicar de la condició de fills, és rebutjar els altres fills, és fer mal i fer-nos mal. Jesús ens fa saber que, malgrat el nostre pecat, el Pare continua estimant-nos i ens espera amb els braços oberts per fer-nos retrobar la nostra dignitat de fills.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

12 dilluns

—El Santíssim Nom de Maria
—Beat Miró de Tagamanent (s.XII)
1 Corintis 11,17-26.33 / Salm 39 /
Lluc 7,1-10

13 dimarts

—Sant Joan Crisòstom, bisbe (347-407)
—Sant Amat, abat (565-c.630)
1 Corintis 12,12-14.27-31a /
Salm 99 / Lluc 7,11-17

14 dimecres

—L'Exaltació de la Santa Creu
Nombres 21,4b-9 / Salm 77 /
Joan 3,13-17

15 dijous

—La Mare de Déu dels Dolors
—Sant Emili, màrtir (*304)
1 Corintis 15,1-11 / Salm 117 /
Joan 19,25-27

16 divendres

—Sant Corneli, papa (251-253) i Sant
Cebrià, bisbe (249-258) màrtirs
1 Corintis 15,12-20 / Salm 16 / Lluc 8,1-3

17 dissabte

—Sant Robert Bel·larmino, bisbe i
doctor de l'Església (1542-1621)
—Santa Ariadna, verge. (s.III)
—Dedicació de la Catedral de Vic
1 Corintis 15,35-37.42-49 / Salm 55
/ Lluc 8,4-15

18 diumenge XXV de durant l'any / Cicle C

—Sant Josep de Cupertino, prevere
—Sant Ferriol, màrtir (s.IV)
Amós 8,4-7 / Salm 112 / 1 Timoteu
2,1-8 / Lluc 16,1-13

Jubileu de les Famílies

Dia de la Catedral i Jornada Diocesana. 18 de setembre del 2016

Aquest any el dia de la Catedral i la Jornada Diocesana tindran un caràcter especialment festiu amb motiu del Jubileu de les Famílies.

Et convidem a tu, família, a gaudir d'un dia festiu ple d'activitats: jocs, tallers, una gimcana familiar, pícnic, celebracions, descobertes i un final de festa a la Catedral.

Per facilitar desplaçament s'han previst sortides amb autocar des de diferents punts de la diòcesi:

- **Camprodon**, sortida a les 9:00, **Sant Joan de les Abadesses** 9:15 i **Ripoll** 9:30.
 - **Manresa**, sortida a les 9:00, plaça dels Infants.
 - **Igualada**, també hi haurà aquest servei.
- (Per més informació consulteu la vostra parròquia).

Per aquells que en lloc del pícnic familiar, vulgueu dinar al restaurant del seminari, s'oferirà un menú especial (adults 13,50€ i 8,50€ infants). Avisar al fer la inscripció o reservar directament al seminari.

No deixis escapar l'oportunitat d'una jornada que compartirem amb famílies de tota la diòcesi i que marcarà l'inici del curs dedicat a la Bellesa de la Família, dins el Pla Diocesà de Pastoral.

També serà una festa dedicada al perdó, perquè el sagrament de la reconciliació celebra el perdó demanat i rebut, testimoni del perdó total de Déu. *La comunió familiar pot ser conservada i perfeccionada només amb un gran esperit de sacrifici. Forma part de la vocació i de la missió de la família la capacitat de perdonar i de perdonar-se. La*

pràctica del perdó no només salva les famílies de la divisió, sinó que les fa capaces d'ajudar a la societat a ser menys malvada i menys cruel. Les famílies cristianes poden fer molt per la societat d'avui, i també per l'Església. Per això desitjo que en el Jubileu de la Misericòrdia les famílies redescobreixin el tresor del perdó recíproc. (Catequesi del Papa Francesc 4/11/15)

Us esperem a tots, avis, pares, xics i joves a passar un dia en família ple d'activitats, celebracions i diversió.

Inscripcions i informació:

Telèfon bisbat: 93 883 26 55

Telèfon seminari: 938 86 15 55

Adreça electrònica: bisbatdevic@bisbatvic.com

HORARI

10:00h. Acollida al Seminari

10:30h. Tallers

Tallers, adults (Víctor Küppers, coach) i infants (grup Cor Nou)

11:30h. Gimcana familiar

Tirolina, jocs, recerques, inflables i molta diversió

13:30h. Pícnic

Temps per dinar plegats, on cadascú porta el seu àpat

15:00h. Festival espectacle

Un artista de renom, farà les delícies de xics i grans

17:00h. Aplec a la plaça de la Catedral

17:30h. Eucaristia a la Catedral

Presidida pel sr Bisbe

Testimoniatge de la nostra primera JMJ (2)

Marisa López Muxi / Maria Arcentales Arcentales

(Continua del Full del dia 4 de setembre)

També vam tenir temps per a pregar junts. Molts joves pensen que pregar és avorrit, però en la nostra estada a Polònia el fet de pregar ens va resultar fàcil! I en això ens hi va ajudar el papa Francesc. Molta gent deu pensar que és massa exagerat sentir tanta emoció per veure al Sant Pare, si al cap i a la fi és una persona normal i corrent. Ara bé, sí que us podem assegurar que, quan veus una persona tan humil i experimentes que les seves paraules et commouen, aleshores és impossible no emocionar-se en tenir-lo tan a prop i sentir-lo en directe. I és que el Sant Pare ens va parlar molt clar. Primerament va dir-nos què era la felicitat. La felicitat no és tenir-ho tot, no és tenir una rutina quotidiana, no és veure una cosa i comprar-la només perquè ho vols i perquè tens diners suficients. No. La felicitat és perdre-ho tot i continuar essent feliç, és saber que les coses no sempre surten com vols i no per això has de llançar la tovallola. Ser feliç és acceptar l'imprevist, és saber que tens una missió en aquest món i potser per això les coses no passen quan tu vols sinó quan és millor per a tu que passin.

També ens va dir que se sentia trist quan veia un jove que semblava haver-se jubilat amb tan sols vint-i-tres anys, un jove que havia estat vençut per les dificultats de la vida, i ens va incitar a ser joves actius, joves que despertin als jovesofà, atraient-los a la nostra manera de viure, atraient-los a la fe cristiana. Quan Jesús toca el cor d'un jove, aquest és capaç de fer actes vertaderament grandiosos. És un regal del cel veure molts joves que, malgrat els seus qüestionaments, intenten fer que les coses siguin diferents.

Per això ens va recordar el lema d'aquesta JMJ: «Feliços vosaltres els misericordiosos, perquè de Déu obtindreu misericòrdia.» Sí, feliços els qui saben perdonar, els qui saben tenir un cor compassiu, aquells que saben donar el millor d'ells mateixos als altres (el millor, no el que els sobra). Segons el Sant Pare, dir misericòrdia a la gent jove és dir oportunitat, és dir demà, és dir compromís, és dir confiança, obertura, hospitalitat, compassió, és dir somni.

La JMJ, després d'emocionar-te i engrescar-te, et dona forces per a continuar endavant amb els projectes que tens en la vida, en la parròquia, en els estudis. Aquesta ha estat la nostra primera JMJ i podem afirmar que ens ha servit de

molt, ja que hem pogut comprovar què vol Déu de nosaltres. A ell no li importa la roba que vesteixes ni el mòbil que fas servir. Ell ens ha creat a imatge seva, ell ha fet seva la humanitat, i el seu cor mai no se separarà de nosaltres. A Déu l'única cosa que li importa som nosaltres, perquè som els seus fills! Déu compta amb nosaltres per allò que som, no pel que tenim. Hem pogut adonar-nos que Déu sempre ens acompanya, en els mals moments i en els bons.

Per últim, voldríem recordar que la JMJ continua. No va acabar el 31 de juliol, sinó que continua a casa nostra, perquè és aquí on Jesús vol trobar-nos ara. El Senyor no vol quedar-se només a Polònia o en els records entranyables, sinó que vol acompanyar-nos en el dia a dia, viure la nostra vida quotidiana.

Aquells dies vam celebrar que Jesús és viu enmig nostre, i constatant-ho hem renovat les nostres ganes de seguir-lo.

**Any Sant de la Misericòrdia:
guanya el Jubileu a la
catedral de Vic**

**Horari diari de confessions:
matí, de 10 a 12 h;
tarda, de 5 a 7 h.**

La mística dels pioners de l'art abstracte (II). Franz Marc i «Der Blaue Reiter»

Josep de C. Laplana, director del Museu de Montserrat

El millor amic de Kandinsky era Franz Marc (1880-1916), que va morir jove a Verdun al front de guerra. De jove volgué ser sacerdot i estudià filosofia i teologia. Tot seguit s'entusiasmà per la literatura romàntica alemanya i per la pintura de Caspar David Friedrich. En 1900 decideix de ser pintor, però al darrere de tots els passos de la seva vida i de la seva pintura sempre hi haurà l'afany d'una recerca espiritual, empeltada amb els ideals de l'antic romanticisme germànic amarat de panteisme. En 1906 féu una estada, acompanyat del seu germà Paul, als monestirs ortodoxos del Mont Athos. Després visità París i quedà corprès per la pintura de Van Gogh, Gauguin, Picasso, Matisse i de tota l'escola fauvista. Ja cap a 1906, Franz Marc pren els animals com a tema principal de la seva pintura, més que no els éssers humans, puix que l'artista cercava la manifestació més genuïna de la natura i trobava que la mirada i les actituds dels animals la reflecteixen millor que els humans, desnaturalitzats com estan per la cultura. D'acord amb el pensament romàntic alemany, Franz Marc està convençut que l'artista només pot arribar a l'espiritualitat mitjançant la natura en el seu estat més pur.

En 1910 va establir una gran amistat amb August Macke i Vassily Kandinsky, amb els quals va fundar la publica-

ció *Der Blaue Reiter* (El Genet Blau), que es va convertir en l'òrgan programàtic del naixent moviment expressionista alemany, aleshores amarat d'una sensibilitat espiritual que confinava amb el misticisme. En un article que titulava *Els béns espirituals*, Franz Marc denunciava «el desinterès general dels homes pels béns espirituals» i afegia, tot referint-se a Cézanne i al Greco: «Les seves obres marquen als ulls de la contemporaneïtat una nova era en la pintura. Tots dos sentien en la seva *Weltbild* (cosmovisió) la construcció mística interior, que constitueix el principal problema de la generació actual.» En el prospecte de subscripció a l'*Almanach der Blaue Reiter* Marc escrivia: «Davant les obres noves, tenim la impressió d'estar submergits dins un somni i d'escoltar els cavalls de l'Apocalipsi cavalcant pels aires.» Com el seu amic Kandinsky, Franz Marc estava convençut de viure apocalípticament la fi d'una era que s'enfonsa i l'albada d'una altra marcada per l'espiritualitat, una espiritualitat que ell sent al marge de les religions, que considera productes de l'era caducada.

La lluita entre aquests dos mons es manifesta també en l'art; escrivia: «Aquest és el moment d'una lluita gran entre l'art nou que malda per desbancar el vell. La batalla sembla desigual, però caldrà tenir en compte que a la fi mai no guanya la

força sinó el poder de les idees.» El conflicte és inherent a la vida, el món de l'art es mou quan és sotraguejat per la novetat que qüestiona el gust imperant. «Allò que avui us sembla rar, demà serà natural i ordinari», és un altre aforisme repetit sovint per Franz Marc. Seguint de prop la teoria referent al simbolisme dels colors que havia llançat Kandinsky, Marc se la fa seva però hi afegeix una dinàmica de lluita. Escrivia en 1910 en una carta al seu amic August Mache: «El blau és el principi masculí, mixt i espiritual. El groc és el femení, suau, alegre i sensual. El vermell és la matèria, brutal i pesada. Cal combatre sempre el color vermell i vèncer-lo amb els altres dos colors.»

Franz Marc va viure poc, però la seva pintura va experimentar una evolució que altres pintors només fan en el transcurs de diverses dècades. La seva primera etapa va ser totalment figurativa, subsidiària del post-impressionisme francès, que a poc a poc es decanta cap al cubisme amb la fragmentació de plànols entre els quals treuen el cap els animals. Lentament la complexitat constructiva acaba tenint més interès que no la presència animal i, gairebé sense adonar-se'n,

Franz Marc es troba fent pintura abstracta, impulsat pel desig de saltar amarres. Ho confessa el mateix artista: «Un altre instint se m'ha endut lluny dels animals envers l'abstracció, que m'excita molt més.»

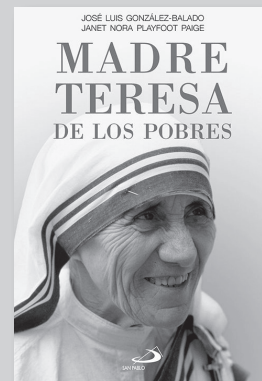
El nom del grup *Der Blaue Reiter* no era pas casual ni arbitrari. El cavall era l'animal predilecte de Franz Marc, en el qual veia l'expressió més elegant de la força vital de la natura, i el blau... el color blau era el color de les veritats filosòfiques i metafísiques que poden rebre els noms més variats com «el dia», «Déu», «la voluntat humana» o «el coneixement de l'Esperit». En contraposició al moviment artístic coetani *Der Brücke* (El Pont), que es volia materialista i sensual, *Der Blaue Reiter* era intel·lectual i místic, amb tendència manifesta vers l'abstracció, amant dels mites i dels arquetips, fascinat per l'energia còsmica que aquests artistes identifiquen amb la divina. Els tres *Genets Blaus* (Kandinsky, Macke i Franz Marc) amb la seva pintura i els seus escrits propugnaven una espiritualitat molt especial que consistia en una mena d'unió mística entre la seva interioritat personal i l'exterioritat de la vida animal i de la vida còsmica.

El llibre

Madre Teresa

J.L. Gonzalez - J.N. Playfoot

Editorial San Pablo

199 pàgines

Preu: 12,25 euros

Els autors d'aquesta obra ofereixen al lector una àmplia recopilació d'anècdotes viscudes per la Mare Teresa de Calcuta, canonitzada el passat 5 de setembre, en el transcurs de molts anys al costat dels pobres més pobres.

Darrere de cada anècdota hi ha una mica més que el simple record, ja que cada passatge en la vida de la Mare Teresa és un fidel reflex de la seva vida interior. Abans de cada relat, a més, hi ha una breu frase de la santa, relacionada d'alguna manera amb l'anècdota que acompanya, cosa que ofereix la possibilitat d'anar coneixent el seu pensament.

El resultat final és una obra que permet descobrir com va viure i va actuar Teresa de Calcuta, i celebrar la santedat d'una dona que va descobrir Déu en els pobres.

És per a mi això? Doncs, sí!

Romà Casanova, bisbe de Vic

El Jubileu de les Famílies, convocat per a diumenge vinent, 18 de setembre, és per a tots, sense cap distinció. Tots els qui formem part de la gran família de l'Església i tots els qui cerqueu aquella «família» en la qual un sempre és acollit perquè és estimat; pares i fills, joves i grans, solters i casats, religiosos i laics, preveres i bisbe; venint amb la família o sols, amb la parròquia o amb el grup d'amics; en una paraula: tu ets convidat al Jubileu de les Famílies a la ciutat de Vic. Convidat i esperat per a viure en un ambient festiu la bellesa de la família cristiana i poder rebre el que solament Déu pot donar: la misericòrdia que perdona i guareix, allibera i salva.

Ja es va fent tradició que, en l'inici del curs pastoral, la gran família de Déu que peregrina en aquesta terra benèida que és la diòcesi de Vic, es reuneixi en la Jornada Diocesana, unit també al Dia de la Catedral. És bo, molt bo que ens reunim tots els qui puguem per sentir-nos part de l'Església de Crist. Sempre és bo obrir horitzons, no ens podem tancar en les nostres petites realitats o grans realitats, necessitem dels altres. En la nostra experiència cristiana necessitem saber-nos i experimentar que més enllà de la meva parròquia, de la meva associa-

ció o moviment, del meu grup, som membres de l'Església, d'una Església particular; en concret, de l'Església de Vic. La Jornada Diocesana és una oportunitat per a fer palès el que som. La inserció en una Església no és una mera teoria; és una vida. Si hi manca aquesta vida, aquesta relació, la saba revitalitzadora no pot fer-se present en els qui rebutgen aquesta relació, aquesta comunió.

L'Any de la Misericòrdia és una nova oportunitat que el Senyor ens concedeix per a retornar a les fonts de la vida. La mirada agraïda a la família, al matrimoni, a la vida, a l'amor, a la generositat, al perdó, l'hem de fer tots junts. La pregària i la petició de la misericòrdia al Déu, ric en amor, serà de tots nosaltres, que reconeixem que formem part de la gran família dels fills de Déu, l'Església, que és família de famílies.

Que ningú, doncs, dels qui formem la comunitat cristiana d'arreu del bisbat no senti la invitació a participar en el Jubileu de les Famílies, al Seminari, a la ciutat de Vic, però sobretot a la catedral en la celebració jubilar, tant de l'eucaristia com del pas per la Porta Santa de la Misericòrdia. Això és per a tots, per a tu també!

